

РЕШЕНИЕ

№ 37456

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 08.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8817** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 26, ал. 12 вр. ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е във връзка с определение № 1055 от 16.07.2026 г. по адм. дело № 757 от 2026 г. на Административен съд – София област, с което е прекратено производството по делото и същото е изпратено по подсъдност на Административен съд – София град.

Предмет на спора е жалба, подадена от К. Т., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в К., чрез адв. Н. Г., против Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, рег. № 517000 – 9911 от 15.05.2026 г., издаден от началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – С..

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че жалбоподателят е представил всички изискуеми документи, включително договор за наем и нотариално заверена декларация за осигурено жилище. Изтъква се, че ненамирането му на адреса не доказва неверност на декларираните данни, тъй като законът не изисква непрекъснато физическо присъствие. Твърди се, че изводът за фиктивност на адреса е изграден единствено въз основа на сведения от трети лица, докладни записки и обстоятелството, че жалбоподателят не е открит при извършените проверки. Позовава се на извършвания ремонт като възможна причина за отсъствието си. Възразява срещу изводите за недостатъчна площ и прекомерен брой ползватели. Твърдят се нарушения на чл. 6, 7, 9, 35 и 59 АПК и на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Иска се отмяна на отказа и връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът - началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител. По делото е постъпил писмен отговор от 17.06.2026 г. /л. 18, 19 от адм. д. № 757 от 2026 г. на АССО/, в който се излагат доводи за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че извършените последователни проверки и събраните сведения установяват формално предоставяне на адрес без действително да е осигурено жилище за заявителя. Посочва се, че жалбоподателят е уведомен за констатациите и е упражнил правото си на възражение, след което са извършени допълнителни проверки.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44-ти състав, след като прецени събраните по делото писмени доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

На 11.02.2026 г. К. Т. е подал заявление № 517000-2950 за предоставяне на право на продължително пребиваване като лице, придобило право на пенсия. Посочил е адрес в [населено място], [улица]. Към заявлението са приложени копия от паспорт и виза, документи за пенсионно право, свидетелство за съдимост, медицинска застраховка и банково удостоверение за открита сметка с наличност 5709,38 евро. Представена е декларация от С. П. Д. с нотариално удостоверяване от 10.02.2026 г., съдържаща съгласие за предоставяне на адрес и регистрация /л. 42 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/. Приложен е и договор за наем от 11.02.2026 г. /л. 43-44 от адм.д. № 757/2026 г. на АССО/, с уговорено действие от 09.02.2026 г. за една година. Като наематели са посочени Дидем Т., М. Б. Т. и К. Т., а като предмет – къща на заявения адрес. Договорена е месечна наемна цена 150 евро, платима в брой. Член 3 от предвижда незабавно предаване на имота с двустранен приемно-предавателен протокол, съставляващ неразделна част от договора. Такъв протокол не се съдържа в предоставената административна преписка.

В писмо рег. № СГ-31-763/06.03.2026 г. на ДАНС /л. 47 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/ е отразена проведена среща със С. Д. /наемодател/. Според възпроизведените нейни обяснения тя е пребивавала при семейството на К. Т. по време на лечение в Т. и впоследствие е приела да му предостави адрес в наследствената си къща, обитавана от майка ѝ. Д. е заявила, че поддържа връзка с него посредством мобилно приложение. Същевременно са отразени различие между съобщената и документално посочената наемна цена, липса на конкретна информация за реалното ползване и допускане от нейна страна, че заявителят може да пребивава в С.. В писмото няма данни К. Т. да представлява заплаха за националната сигурност.

При първоначалната адресна проверка, отразена в докладна записка рег. № 517р-5572/11.03.2026 г. /л. 50 от адм.д. № 757/2026 г. на АССО/, е установена Р. Р. В., майка на наемодателката. Според дадените сведения тя обитава имота, не познава кандидатите за пребиваване и не ги е виждала там.

С уведомително писмо рег. № 517000-5115/11.03.2026 г. /л. 48 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/ на заявителя са съобщени съмненията относно декларирания адрес и е предоставена възможност да изрази становище.

На 27.03.2026 г. са постъпили писмени възражения /л. 49 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/, с които той оспорва констатациите и изтъква, че не е бил предварително уведомен за проверките.

След възраженията са извършени нови посещения. Проверката от 07.04.2026 г. е отразена в докладна записка рег. № 517р-8745/18.04.2026 г. /л. 51 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/.

При проверката от 21.04.2026 г., отразена в докладна записка рег. № 517р-9696/29.04.2026 г. /л. 53 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/, В. отново е заявила, че кандидатите не са посещавали жилището и не са отседнали в него. Описала е обитавания обект като втори етаж от къща, с две спални, кухня и тераса, като в кухнята се извършва ремонт. Първият етаж според сведенията е на други собственици. Снето е сведение и от съседката К. И. Н..

Последващите посещения на служители на РУ – Е. на 23, 24 и 27 април 2026 г. също не установяват заявителя на адреса. При посещението на 24.04.2026 г. около 20:30 ч. В. е намерена в жилището и е заявила, че живее там от 2022 г., а проверяваните лица никога не са посещавали адреса. Сведенията ѝ съдържат информация за намерение на дъщеря ѝ да предоставя жилището на турски граждани, без данни за осъществено настаняване. Отразени са и сведения на съседката Д. Н. П.. Резултатите от проверките са обобщени в докладна записка рег. № 263р-4199/07.05.2026 г. /л. 55 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/. Извършена е и последваща проверка на 11.05.2026 г. /л. 62 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/, без да е установена промяна в обитаването.

Според справката за регистрираните гранични преминавания /л. 45-46 от адм. д. № 757/2026 г. на АССО/ жалбоподателят е влязъл в страната на 11.02.2026 г. в 09:02 ч. и е напуснал същия ден в 15:17 ч.; до датата на справката не е отразено следващо влизане.

На 15.05.2026 г. е постановен Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, рег. № 517000 – 9911 от 15.05.2026 г., издаден от началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – С. на основание чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, пр. 2 от ЗЧРБ, за деклариране на неверни данни, посочения адрес за пребиваване е фиктивно предоставен. В мотивите на оспорения акт е посочено също така, че жилището с посочена площ 74 кв. м. не позволява настаняване на осемте кандидати и обитателката съобразно Закона за гражданската регистрация. Отказът е съобщен на упълномощено лице на 03.06.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е същият с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – началник група "Миграция" при ОДМВР - С., съгласно заповед № 517з-7905 от 20.10.2023 г. /л. 15/.

Спазени са и изискванията на чл. 59 от АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените задължителни реквизити в чл. 59, ал. 2 от АПК с означение на фактическите и правните основания за издаването ѝ. На следващо място заповедта е мотивирана, като е изпълнено условието на разпоредбата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, съгласно който отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Не се установява твърдяното пълно неизясняване на фактите. Административният орган е изискал становище от ДАНС и е извършил последователни адресни проверки, включително след възражението от 27.03.2026 г. 3. е бил уведомен за решаващия спорен въпрос и се е възползвал от възможността да представи възражение. Липсата на предварително известяване за всяка адресна проверка не я прави недопустима и не дерогира непосредствените констатации на проверяващите.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26. Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

В конкретния случай на изследване подлежи единственият спорен факт - декларираният адрес на

пребиваване от страна на жалбоподателя представлява ли той неверни данни, до който извод е достигнал административният орган.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ продължително пребиваване могат да получат чужденци с придобито пенсионно право и достатъчни средства за издръжка, при изпълнение и на общите законови условия. Член 24, ал. 2 ЗЧРБ изисква осигурено жилище, за което се представят доказателства по чл. 14, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ. Член 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ предвижда отказ при деклариране на неверни данни.

Наличието на осигурено жилище предполага действителна възможност то да бъде използвано от чужденеца на правно основание. Не е необходимо заявителят да живее непрекъснато в него или да присъства при всяко посещение на контролните органи. Кратките престои в страната и ненамирането при проверка не са самостоятелно основание за отказ. Същевременно представянето на договор и декларация не изключва проверка дали заявената възможност за ползване е реална.

По арг. от чл. 170, ал. 1 АПК ответникът носи тежестта да установи фактическото основание за отказа. Задължението на оспорващия по ал. 2 да докаже условията за издаване на благоприятния акт не освобождава органа от доказването на твърдените неверни данни.

В случая страните не спорят, че в хода на административното производство заявителят е представил договор за наем от 11.02.2026 г. и нотариално заверена декларация от наемодателката – С. Д., с която същата дава съгласие К. Т. да бъде регистриран на адрес: [населено място], [улица].

Договорът за наем удостоверява направените от подписалите го лица волеизявления. Нотариалното удостоверяване на декларацията обхваща извършеното пред нотариуса удостоверително действие, но не установява с обвързваща доказателствена сила, че жилището фактически е предоставено на заявителя. Затова липсата на оспорване на авторството или на нотариалното удостоверяване не пречи преценката относно действителните отношения между страните. Не е необходимо предварително да бъде установена нищожност или симулация на договора по отделен иск, за да се провери верността на заявеното обстоятелство в административното производство.

От друга страна приетите по делото докладни записки касаещи извършените проверки на горепосочения адрес имат характер на официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, като при липса на оспорване по реда на чл. 193 ГПК, се ползват с материална доказателствена сила досежно отразените в тях обстоятелства. В този смисъл по делото не са ангажирани доказателства, които да оборват констатациите на административния орган в оспорения акт. В допълнение към горното, не са налице нарушения на чл. 35 от АПК, тъй като административният орган подробно е събрал и коментирал всички факти и обстоятелства от значение за случая.

В случая съществено значение имат повтарящите се сведения на Р. В.. Тя е лицето, което действително обитава жилището, и разполага с непосредствени впечатления за неговото ползване. В различни дни е заявявала не просто, че жалбоподателят отсъства в момента, а че не го познава, не го е виждала в жилището и той не е отсядал там. Съобщеното от нея намерение на дъщеря ѝ за бъдещо отдаване на имота под наем не съдържа данни за вече осъществено предоставяне. Родствената ѝ връзка с наемодателката налага внимателна преценка, но сама по себе си не обезсилва сведенията. В тях не се откроява конкретен личен спор с жалбоподателя, а

основното им съдържание остава последователно при различните посещения.

Сведенията на съседите имат допълващо значение. От тях не може да се извежда изчерпателна информация за всяко посещение в имота. Те обаче съответстват на установеното от проверяващите обитаване от В.. Разликите в описанието на площта и помещенията не позволяват точен извод за жилищния капацитет, но не опровергават информацията свързана с фактическото ползване на наетия имот.

От друга страна действително наемодателката познава заявителя и е посочила личната връзка, поради която е приела да му съдейства. Личното познанство обаче доказва основанията за контакт помежду им, без да доказва изпълнение на договореното предоставяне на конкретното жилище. Същата наемодателка не е дала конкретни данни за реалното му ползване, посочила е различна наемна цена и е допуснала, че заявителят може изобщо да не ползва къщата. Възраженията свързани с доводи за извършван ремонт на декларирания от заявителя адрес са неоснователни. В случая е отразен ремонт на кухнята, при продължаващо обитаване от В.. Не са установени конкретни уговорки, които свързват предаването на жилището на жалбоподателя с приключването на ремонта, нито определен момент за такова предаване. Напротив, договорът предвижда незабавно предаване. Следователно ремонтът не обяснява сам по себе си разминаването между документално заявеното вече осигурено жилище и сведенията за бъдещо, неосъществено настаняване.

Липсата на приемно-предавателен протокол не прави договора недействителен и не е допълнително нормативно изискване за пребиваване. Тя има значение, защото самите страни са предвидили с него да удостоверят непосредственото изпълнение на съществената престация. В съвкупност със сведенията на обитателката и наемодателката отсъствието му подкрепя извода, че заявеното предоставяне не е било осъществено.

Преценени в съвкупност всички доказателства по делото обосновават извода, че е осигурен фиктивен адрес във връзка с проведеното административно производство без съответстващо действително предоставяне на заявеното жилище. Изводът не произтича от еднократна липса на лицето на адреса. Той следва от устойчивите сведения на фактическия обитател за неосъществено настаняване, съдържанието на обясненията на наемодателката, несъответствието с уговореното незабавно предаване и резултатите от последователните проверки. Възражението, че липсват доказателства за наличие на умисъл е неоснователно. Производството няма наказателен характер и приложението на посочената разпоредба не е обусловено от влязла в сила присъда или от установяване на подправен документ. Втората хипотеза на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ се отнася до неверността на заявените данни. Личното подаване на заявлението и представянето на формално редовни документи не изключват такова несъответствие. В този смисъл оспорения отказ е поставен в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства

упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Т., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в К., против Отказ за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, рег. № 517000 – 9911 от 15.05.2026 г., издаден от началник група „Миграция“ при Областна дирекция на МВР – С..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: